

МАРЕК БАРАНЕЦКИ ПЛАТЕНИЯТ ЧОВЕК

Превод от полски: Мария Раева, 1984

chitanka.info

Трансгалактичната оперативна станция втори месец се потапяше в бездънната нощ на вселената. Квазипространствената траектория се затвори като пашкул около Кораба, прекъсвайки връзката му със Земята, от която той пое за двадесетгодишния си полет. Почти целият десетчленен смесен екипаж спеше в кабините си. Само заместник-командирът на полета, командорът Алън Калпърн погледна часовника в коридора и си даде сметка, че е крайно време да отиде в оперативната зала и да поеме дежурството. Гледайки с малко отегчен поглед как се отваря вратата, не забеляза веднага вътрешността на залата. Едва когато направи стъпка напред, замря неподвижен. В средното кресло, обърнато с облегалката към пултовете за управление, висеше безсилен Каргини, командирът на Кораба. Краката му, неестествено изкривени, се опираха със страничната част на стъпалата си върху меката повърхност на пода. Ръцете, проснати встрани и виснали под ръчките на креслото, откриваха масивното тяло, с червената маса на вътрешностите му върху кафявия цвят на комбинезона. Беше мъртъв.

Всичко около Каргини плуваше в кръв. Големите, червени петна още не бяха успели да попият в паркета. Високата облегалка на креслото с цвят на калуна беше отбила част от кръвта върху свода и пулта на компютъра за мощностите. На хиляди струйки и капки тя се беше смесила с цветните точки по симулирания пространствен образ на космоса върху големия холографски екран, който опасваше едва ли не цялата зала. Кървавите рояци променяха действителната повърхност на екрана, контрастирайки с висящите в десетки планове звездни точки.

Лицето на командира беше изкривено от гримаса на страх, смесен като че ли с израз на застинало завинаги недоверие. Командорът Калпърн с каменно лице се огледа бавно и промълви тихо в пространството:

— Бойна процедура А 3. Пълна регистрация на вътрешността и на външното пространство. Секретност — първа степен. Тревога на наблюдението — червена.

Над работните места пламнаха виолетовите точки на алармените секции. Зад гърба му безшумно се съединиха крилата на врата, отрязвайки помещението от останалата част на кораба. Без да прави каквото и да било движение, той разсъждаваше хладнокръвно.

Командорът Каргини е убит по непонятен начин и в абсолютно неправдоподобна ситуация. Това, което виждаше, нямаше право да се случи. Не се беше случвало и никога през цялата история на галактичните полети. Екипажът е от десет души, избирани с години, напълно проверени. Имаше и автомати. Но те нямаха възможност да навредят по някакъв начин на човека като в старите романи. Могъл е и го е направил само човек. Само че с какво? И защо?

В тази ситуация при червена тревога съгласно инструкцията му трябваше втори човек. Приблужи се до най-далечното работно място и повика стаята на Главния Кибернетик. Самсън Хюъл. Зачака отговора.

— Какво има? — гласът на Хюъл беше сънен.

— Ела в лабораторията. Не мога да се оправя с анализа на субполето при емитера от седма зона. Нямам ключ за конструктивната памет.

— Идвам.

За да се стигне до лабораторията, трябваше да се мине край вратата на Оперативната зала. Когато Кибернетикът минаваше покрай нея, Калпърн, без да каже дума, го вкара вътре. Двамата дълго мълчаха. Когато Хюъл се съвзе от първото сътресение, командорът каза:

— Станало е най-много преди десет минути. Какво прави по това време?

— Спях — отговори Хюъл. И добави с присъщата му съобразителност: — В паметта ще намериш регистрирано движението на вратите в кораба. Провери ли?

— Не.

Приблужи се до програмиращата конзола. Хюъл кодира въпроса. На монитора се появиха номерата на вратите и шлюзовете, отваряни през последния час. Никоя от тях не беше в жилищния сектор. Освен вратата на Оперативната зала, в която се намираха. Отвори се за 48 секунди, когато влезе Калпърн. По-нататъшната регистрация беше започнала да се изпълнява от автономната алармена система, като се заобикаляше главната памет. От този момент получаването и използването на информацията можеше да стане едва след връщането им на Земята. След двадесет години.

— А сега? — попита Хюъл.

— Можеш ли да изтърбушиш тази програма?

— Мога да опитам — отговори бавно Хюъл, но не направи нищо.

— Трябва да го решим сега, нали? — по-скоро констатира, отколкото запита командорът. Очите им се срещнаха за кратък миг. Погледът на Хюъл беше спокоен и сериозен. Също като на Калпърн. Когато се разминаха, вече се почувствуваха по-добре. Напрежението помежду им изчезна.

— Добре, действуй — каза Калпърн.

Вътрешният трепет обаче остана, когато Кибернетикът, откривайки пред Калпърн в знак на доверие всички цифри и системи, се мъчеше да демаскира фалшивия запис, който криеше отварянето на врата към Оперативната зала преди смъртта на Командира. Едва когато и последният ключ на шифъра не измъкна от Паметта нищо освен кодираното преди минута в нея, Калпърн си отдъхна:

— Благодаря, Самсън. Знаеше ли, че ще е така?

— Не можех да зная — отговори Кибернетикът. — Но се надявах. Какво ще правим?

Едва сега почувствуваха облекчение, като че ли фактът, че компютърната система няма да им помогне, им даваше възможност да се доверят на себе си.

— Най-напред — предложи Калпърн — мястото на произшествието. След това — тялото.

Хюъл кимна с глава. Седна в креслото и поиска реконструкция на мястото. Повече от десет минути уточнява програмата, като веднага я подреждаше в главата си. Калпърн наблюдаваше как челото на Хюъл се покрива с пот и следейки пръстите, които се движеха по клавиатурите с виртуозността на пианист, си помисли, че това наистина е най-добрият кибернетик на Галактичния корпус. Когато почти престана да догонва мисълта му, Хюъл удари с юмрук по ръчката на креслото и процеди през зъби:

— Тази система е най-добрата от всички, които познавам. Нищо няма да научим. Толкова мога...

На един от десетките монитори се разигра реконструкцията на произшествието. Изправеният Командир е обърнат към вратата, на чийто фон се вижда неясното петно на фигура в зелен цвят. От това петно излита точка, която попада в слънчевия възел на изправения. Ударената фигура се дръпва и се пречупва, оставяйки на екрана

гаснещите светлилки на поредната фаза от движението. Ударът е много силен. Ръцете със сила правят ветрило над главата и се извиват в крайната фаза на падането под креслото, а нагоре и встрани литват потоци точки. Кръв. Това беше балистична симулация. Надписът на екрана извести:

ДВА КУРШУМА. ЛОКАЛИЗАЦИЯ —
ОБЛЕГАЛКАТА НА КРЕСЛОТО. ТЯЛОТО НЕ СЕ
КВАЛИФИЦИРА ЗА СЪЖИВЯВАНЕ. ПРЕПОРЪКА — ДА
СЕ ЗАМРАЗИ.

— Трябва да се изнесат тленните останки — каза Калпърн.

Тук вече нямаше какво да се прави. Автоматите докараха блестящ контейнер на колелца и поставиха в него Командира. Един почисти пода, пултовете и свода. Друг извади от облегалката на креслото двата куршума и ги постави на седалката, като едновременно записа параметрите им в Паметта на Кораба. Обърна се с лице към хората и на екрана на стенния монитор светна въпросът:

ДА СЕ СМЕНИ ЛИ КРЕСЛОТО?

— Не отговори Хюъл. — Да се пригответи за смяна и да се постави в преходния сектор. Да се чака разпореждане само от Оперативната.

Думите му пламнаха под въпроса на работа.

— Край — каза той.

Вратата зад тях се затвори тихо. Мъжете се доближиха до креслото и взеха по един куршум. Това бяха деветки от твърд бронз с надраскани на върха им кръстчета.

— По цялата Земя май вече никой не използва такива куршуми. Това е някакъв архаизъм — каза Калпърн.

— Не съвсем. — Хюъл сбръчка чело. — Чувах за убийство, при което е използвано огнестрелно оръжие. Било поръчано престъпление. Разказа ми за него шефът на криминалното бюро, онова, което се намира до нашия Център на полетите на Земята.

Възцари се продължително мълчание.

— Имаме осем души — изрече най-после Калпърн. — Всяка случайност е неправдоподобна. Съществува ли някаква инструкция, която да предвижда подобна ситуация на Кораба?

— Не. И сам го знаеш. Всички симулирани конфликтни реакции са под наблюдението на Системата. На Кораба няма достъп до оръжие. Без съгласието на целия екипаж плазменото е неприкосновено.

Калпърн знаеше, че Кибернетикът е осведомен по-добре от всички и от всеки поотделно. Затова беше тук. Сега безспорно се застраховаше от функционален прагматизъм. Като заместник командира Калпърн и така му беше благодарен за отварянето на строго пазените програми. По този начин Хюъл беше нарушил част от принципните положения. Но ситуацията беше тази, която наруши правилата. От този момент нямаше смисъл да се позовават на неактуалните норми.

— Откъде ще започнем? — Хюъл явно не искаше да взема решения.

— Налага се проверка на мотивировките — помисли на глас Калпърн и добави: — Можеш ли да блокираш кабините?

— Да, щом издадеш такава заповед.

— Имаш я. Положението ни упълномощава да прескочим прага на невмешателството. Ще направим пълен преглед на всички помещения в Кораба.

Мониторите нахълтаха в жилищните помещения и преминаха на инфрачервено излъчване. Системата не се намеси в решението на Човека, приемайки го за обусловено. Хората спяха. Единично, на двойки. Артериите бяха спокойни. Сън дълбок, ненарушаван от нищо. У повечето голите тела свидетелстваха за покой и отпускане. Позите в своята интимност бяха толкова близко до естествените вътрешни сънни проекции, така обърнати „навътре към себе си“, че наблюдателите почувстваха как постепенно ги обгръща студ. Кой човек, убил само половин час по-рано, може да бъде толкова спокоен. Впрочем всички членове на екипажа бяха грижливо избирани от гледна точка на психически и индивидуални качества. Двамата мълчаха, мислейки само едно: „Ако не е никой от тях, тогава кой е?“

— Две двойки и трима поотделно — каза Калпърн. — Възможността при двойките и двамата да симулират толкова идеално

психосоматично спокойствие е минимална. Остават Рина, Лий и Вин.

Някой от двамата трябваше да го каже. Хюъл мъчително скри напрежението си при споменаването на Вин. Не беше мъчно да се забележи. Самият той почувствува как го залива гореща вълна при вида на Рина. Беше ужасно, по-страшно не можеше да бъде. Трябваше да се направи нещо.

— Оръжието трябва да е на Кораба, Самсън — каза Калпърн.

— Добре, че съществува още възможност за бягство — въздъхна Хюъл, но го изрече с облекчение.

— Аз ще отида у Каргини, съгласен ли си? — предложи Командорът.

Разделиха се пред вратата. По пътя Калпърн размишляваше дали не се е стреляло при отворени врати. Ако е било така, съществуваше възможност екът им да е бил записан случайно от някое независимо от Паметта устройство някъде из Кораба. Разбира се, при условие, че убиецът не е предвидил и тази възможност. В обитаемата част не е регистрирано нищо. Било е изтрито нарочно и с добро познаване на нещата. Надяваше се да открие в кабината нещо, което да го насочи към някаква следа. Или Хюъл...

Намери вратата блокирана според нареждането. Извади личния магнитен ключ на Каргини и го постави в отвора на четящото устройство. Влезе вътре, кабината изглеждаше така, като че ли стопанинът ѝ е излязъл за малко. На масичката се намираше личната значка, бездимни цигари, дъвка. На леглото беше отворена книга с джобен формат. Взе я. Беше криминална. Помисли си за иронията на съдбата. Каргини много обичаше криминалните романи. Четеше ги в свободното си време дори по време на дългите полети. Това беше тихата му лудост. Калпърн прегледа личното му шкафче. В другото помещение имаше малко дрехи. Няколко талисмана от предишни полети, а сигурно и от Лий. Бельо, смешна пеперудка за несъществуваща риза. Вече искаше да си тръгне, но когато нещо го накара да надникне в банята. Запали лампата и огледа малката бежова cabina. Беше празна. Само на полицата под огледалото имаше касета. Една от онези милиони касети за развлечение, с които бяха претърпкани всички магазини на Земята. Заинтригуван, посегна към нея и погледна холографската ѝ цветна обвивка. От тъмния фон го гледеше мрачен мъж с безупречно облекло, просто като излязъл от най-ново модно

списание. В двете си големи космати ръце държеше къса карабина с прерязана точно до спусъка цев. Целеше се в Калпърн. Мъжът леко се усмихваше, но със страшна, означаваща само едно усмивка. Смърт. Надписът съобщаваше: „ПЛАТЕНИЯТ ЧОВЕК“ — Компютърна симулационна игра. В долния десен ъгъл, в жълта звезда — фирмата-производителка: „Heine-Comtronic“. Отстрани на касетата се четеше: „Премери силите си със съдбата. Компютърът или ти?“ Нещо започна да драще в гърлото му. Покашля се, но не помогна. Обърна касетата: „Чувствуваш ли възбудата от Риска? От опасността? От играта с неизвестното? Довери се на производителите на криминални игри «Heine-Comtronic». «Н-С» е най-силна проверка на Нервите, на Заплахата и на Черната забава! Вечерите ти няма вече да са пусти! Парасистемните програми «Н-С» не познават граници! Ще те заведат в света на насилието, на престъплението и на благородните герои. По твое желание в зависимост от програмата можеш да станеш убиец или жертва. Страж на закона или пасивен наблюдател на предизвиканите от теб нещастия и трагедии. Всичко за 75 долара или тяхната равностойност, в която и да е валута. Инструкцията е в касетата. НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ! «Heine-Comtronic» трепери заедно с теб!“ Дращенето в гърлото му стана нетърпимо. Покашля се няколко пъти. Ехото откликна глухо в тясното помещение.

Калпърн сложи касетата в джоба си и се върна в Оперативната зала. Седна до креслото на командира. Взе още веднъж в ръка куршума, погледна го мрачно и премести поглед към дупките в облегалката и петната, които вече бяха успели да потъмнеят. Прибра го в джоба си. Хюъл се върна след десет минути. Когато застана в рамката на вратата, изразът на лицето му беше най-добрият отговор.

— Нищо — каза той. — Навън няма нищо.

— А аз намерих това — похвали се Калпърн, измъквайки касетата от джоба си — в кабината на Каргини.

Подаде я на Хюъл. Той дълго я гледа, без да каже дума. След това я отвори и извади отвътре матова сребърна плочка с отвор колкото един пръст. Претегли я на дланта си.

— Знаеш ли какво е това? — запита той и без да чака отговор, поясни. — Чудовищно производство. Нелегална издателска серия. Земният пазар е затрупан от десетките производители на мафията, такива като „Heine-Comtronic“. Тази е една от най-големите и досега не

е разработена. Такива фирми не плащат данъци, а следователно е по силите им да плащат на най-добрите програмисти, способни да създават най-непредвидими програми. Сътрудничеството им трудно може да се докаже. Игрите се измислят на нерегистрирани компютърни системи. Това е огромен нелегален бизнес. Случвало се е подобни мошеници да наемат дори кибернетици от Галактичния Корпус.

Гледаха мълчаливо пред себе си. Мислеха за едно и също. Всеки от тях се мъчеше да отхвърли в съзнанието си абсурдната теза на следствието. Калпърн беше чувал за такива касети. Това беше забранено и преследвано от закона производство. За притежателите им се предвиждаха големи присъди. Но касетите бяха нещо като хероина. Само че бяха по-опасни, тъй като съдържаха неконтролирани програми, проектирани понякога от безумци без морални задръжки, лишени по различни причини — обикновено криминални — от правото да упражняват професията програмист. Калпърн никога не беше се интересувал от това. Според него всеки, който би се интересувал от възможността да си играе на престъпления, е в известна степен психопат. Дразнеше се, че именно криминалните романи бяха слабостта на добродушния Командир.

— Да я прегледаме ли? — предложи Калпърн.

— Да, разбира се.

Хюъл сбърчи чело. Погледна касетата и чукна на клавиатурата няколко знака.

— Нещо не е наред ли? — запита Калпърн.

— Не знам. Това е ирационално, но имам предчувствие... подозирам... не знам как да ти обясня...

— Карай. И без друго всичко е прекрачило границите на логиката. Никакъв вариант повече няма да е по-изненадващ, а всяко нещо може да е от значение.

— Това е само предчувствие — повтори Хюъл. — Повдигна глава и посочи монитора. — Виждаш ли. На въпроса, дали играта е въведена в Паметта, Системата отговаря отрицателно. А на въпроса, дали е била, казва не. А Каргини трябва да е играл на нея..., но изобщо... поне веднъж..., ако се разсъждава разумно, защото не мисля за връзката. — Безпомощно и като че ли засрамен посочи с глава

креслото на Командира. — Доколкото го познавам, трябва да я е въвел — натъртено подчерта той.

— Значи, отговорите са неверни?

— Смятам, че са толкова верни, колкото регистрацията на движението на вратите. — Хюъл се изчерви и с усилие добави: — Мисля, че имаме работа с фалшива, двойна програма.

Калпърн се възмути и раздражено скочи от креслото.

— Искаш да кажеш, че това л... е поело контрола над тонове мислещи и осигурителни системи? Истинска параноя!

Повиши тон. Това беше рефлекс. Самозащита, защото чувствуваше, че започва да се страхува.

— Програмата е парасистемна. Не знаеш какво може тази дяволия — контрира Кибернетика. — Това, което подозирам, не бива непременно да се нарече поемане на контрол. Имай предвид, че Паметта на Кораба притежава чудесни предпазни мерки срещу всякакъв вид намеса и заплаха. Дори аз не бих могъл да вляза под прословутото подкорие на Системата, ако предизвикам някакво нарушение в безопасността на полета. Затова пък мога да правя неща, които са по принцип определено мними действия. Тази касета може би действува по подобен начин. Не знам как, но мога да си представя програма, която кодира като мнима игра регистрирането на истинската заплаха.

— Но ако се наруши контактът между човека и системата или непрекъснатостта на регистрацията, ще се предизвика тревога? Не е ли така?

— Откъде можем да знаем как действува това чудо. Може на отрицателните ми действия да реагира, а на другите — не? Имало е такива случаи. Всички тези игри са адски рафинирани. Между другото затова са извън закона.

— Допускаш възможността производителят да е създал програма, макар и парасистемна, но по-добра от нашите, които имаме на борда?

Хюъл се усмихна горчиво:

— Казах ти, че тези мошеници вземат преди всичко подкупни гении. Мафиите имат пари. А хората мозъци.

Калпърн изведнъж почувствува нужда да разпита Хюъл за миналото му, но си прехапа езика. Вътрешно обаче вече си бе задал

въпроса. След него съвсем неочаквано се появяваше нова алтернатива. Обърна се с гръб към Кибернетика, като се правеше, че се разхожда, за да се успокои. Силните удари на сърцето му го уплашиха да не би Хюъл да се досети за реакцията му. Дори му се стори, че е така. Когато се обърна отново, Кибернетика гледаше монитора.

— А е така, както предполагам, боя се да въвеждам тази програма в Паметта. Може да се прехвърли в Автономната система. Нали я отвори — каза той, без да обръща глава.

Калпърн тайно си отдъхна с облекчение. Като че ли не беше забелязал. Бележката на Хюъл обаче беше толкова изненадваща, че почти забрави подозрението си.

— Дявол да го вземе — промърмори той, — така няма да стигнем до никъде.

Приблужи се до пулта и нареди: „Регистрация на пулса на екипажа през последния час над 90 удара в минута.“ Буквите моментално се подредиха в отговор:

КАРГИНИ. ВРЕМЕ МИНУС 38 МИНУТИ 40
СЕКУНДИ. ПУЛС 240. ПЛЮС 9 ЕКУНДИ, СЛЕД ТОВА
НУЛА. ЕКИПАЖ: ПУЛС ПОД 90.

Чукна следващия въпрос:

„Време минус 39 минути. Колко души има в зала 12 С?“

ЕДИН. КАРГИНИ. ПЛЮС 11 МИНУТИ 10
СЕКУНДИ — КАЛПЪРН. ПОВЕЧЕ НИКОЙ.

— В този момент си издал заповед за тайна първа степен. От този момент Главната Памет е празна — прокоментира Хюъл. — Всичко, което говорим сега, също остава в нея като бяло петно.

Калпърн прехапа устни. Фактът, че е действувал според инструкцията, не му донесе облекчение.

— Тъпчем на едно място — прояви той нетърпение. — В края на краищата програмата не е убиец. Онзи е имал оръжие. Истинско, не от

екрана. Някъде го е крил, преди това и след това!

Хюъл вдигна рамене.

— Стените са непокътнати. Транспортните и вентилационните канали — също... За два месеца това би се забелязало. Освен да е било скрито в необитаемата част. Но дотам няма начини да се стигне за 15 минути, дори с тази играчка, която спира регистрацията на пулса и движението на вратите.

Калпърн погледна жестикулиращите ръце на Кибернетика и някак от само себе си ги свърза с ръцете на убиеца от касетата. Бяха също така големи, ъгловати и силно окосмени. Връзката дойде внезапно. Абсолютно безпричинно. Но пося второ зърно и аналитичната мисъл на Калпърн му пошепна, че трябва да провери тази следа. Толкова повече, че времето течеше, а липсваше каквото и да било, за което да се заловят.

— Ще рискувам. За да знаем какво ни заплашва, трябва да видим лицето на убиеца. Може би трябва да го провокираме? Впрочем все едно.

Хюъл стоеше неподвижно. Не очакваше подобно нещо. Сви рамене.

— Ти заповядваш. Тъй да бъде. Вярвам, че съзнаваш риска.

Калпърн постави касетата в четящото устройство, а Хюъл програмира блокада за приемането на информацията от Автономната система. Трябваше да пробват с Главната Памет. На най-големия екран на стената се появи форшпан с музикално оформление. Колаж от черепи, полицейски фигури, вампири, обезумели лица и кървави трупове. Картината завърши с етикета на производителя. Звукът замря. Това беше краят на форшпана. На черен фон в абсолютна тишина се появи дълъг бял надпис:

КЛИЕНТЪТ НА НАШАТА ФИРМА ИМА ПРАВО
ДА ИСКА ВСИЧКО. ДОРИ ДА ЗАГУБИ СОБСТВЕНИЯ
СИ ЖИВОТ. СТИГА ДА ПОЖЕЛАЕ ДА ПОИГРАЕ С
КОМПЮТЪРА ИГРАТА „ПЛАТЕНИЯТ ЧОВЕК“

От долната част на екрана започнаха да се изкачват указанията на инструкцията:

КАКВО Е ГЛЕДАНЕТО НА КРИМИНАЛНИТЕ ФИЛМИ? ЧЕТЕНЕТО НА РОМАНИТЕ НА УЖАСА? ВЪЗСТАНОВЯВАНЕТО НА НЕЧИЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЕ? ОТГОВАРЯМЕ: ОСТАТЪК ОТ ПАСИВНАТА КОНСУМАЦИЯ. ИСТИНСКИЯТ ЛЮБИТЕЛ НА УЖАСА И КРИМИНАЛНАТА ДРАМАТУРГИЯ НЯМА ДА СЕ ОТКАЖЕ ОТ ЛИЧНО УЧАСТИЕ В КРИМИНАЛНИЯ СЦЕНАРИЙ. СЦЕНАРИЙ, СЪЗДАДЕН ОТ НАЙ-ДОБРИТЕ ПРОГРАМИСТИ И ЛЮБИТЕЛИ НА МЪЖКОТО РАЗВЛЕЧЕНИЕ. ЗАПОЧВАЙКИ ИГРАТА, КОЯТО ТРАЕ ЕДИН ЧАС, РЕШАВАШ ДА СЕ ИЗПРАВИШ ЛИЦЕ В ЛИЦЕ С ПРОФЕСИОНАЛЕН ПЛАТЕН УБИЕЦ. ПРОГРАМАТА, КОЯТО СЕ СЪДЪРЖА В ТАЗИ КАСЕТА, СПЕЦИАЛНО ЗА ТЕБ ЩЕ ПОСЕГНЕ КЪМ НАЙ-ДОБРЕ ПАЗЕНИТЕ ПОЛИЦЕЙСКИ КАРТОТЕКИ. НЕЗАБЕЛЯЗАНО ЩЕ ИЗБЕРЕ ОТ ТЯХ НАЙ-ДОБРИЯ В МОМЕНТА ПРОФЕСИОНАЛЕН УБИЕЦ, НЕЗАЛОВЕН ОТ ПРАВОСЪДИЕТО. БЕЗ ВСЯКАКЪВ КОНТРОЛ ОТ СТРАНА НА СИСТЕМИТЕ ЗА БЕЗОПАСНОСТ, ЩЕ ГО НАМЕРИ БЛИЗО ДО КОЕТО И ДА Е МЯСТО НА ЗЕМЯТА, КЪДЕТО СЕ НАМИРАШ. ЩЕ ОТКРИЕ ФАЛШИВА СМЕТКА В КОЯТО И ДА Е БАНКА НА СВЕТА. ЩЕ СЕ СВЪРЖЕ И ЩЕ ПЛАТИ НА УБИЕЦА ДА ИЗВЪРШИ ЛИКВИДИРАНЕТО, ЛИКВИДИРАНЕТО НА ТВОЯТА ЛИЧНОСТ. ЩЕ ГО ПРЕДУПРЕДИ, ЧЕ ОЧАКВАШ УДАРА. ТВОЯТА ЗАДАЧА, УВАЖАЕМИ КЛИЕНТЕ, ЩЕ Е ДА ИЗБЕГНЕШ ПОЖЕЛАНОТО ОТ ТЕБ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПОРЪЧКАТА ЗА 60 МИНУТИ. ТОЛКОВА ТРАЕ ИГРАТА. АКО ПРЕЗ ТОЗИ ЧАС НЕ УСПЕЕ ДА ГО ИЗПЪЛНИ, ПРОГРАМАТА ЩЕ ИЗТЕГЛИ ПОРЪЧКАТА ИЛИ ПО НЯКАКЪВ НАЧИН ЩЕ НАПРАВИ НЕВЪЗМОЖНО ИЗПЪЛНЕНИЕТО МУ. В ТАКЪВ СЛУЧАЙ ЩЕ ТИ ПРИЗНАЕМ ЕДНА ТОЧКА И ЩЕ ПОЛУЧИШ ПРАВОТО ДА ВЛЕЗЕШ В ЕДИНСТВЕНИЯ НА ЗЕМЯТА, ИСТИНСКИ РАВНОПРАВЕН КЛУБ НА МАЙСТОРИТЕ НА КРИМИНАЛНИТЕ ИГРИ. ПОМНИ ЗА

НАДМОЩИЕТО НА КОМПЮТЪРА. АКО НЕ НАМЕРИ ПРОФЕСИОНАЛИСТ ИЛИ НЯМА ВРЕМЕ ЗА ТОВА, ПРЕЗ ТОЗИ ЧАС ЩЕ ПРОВЕРИ ВСИЧКИ ЛИЦА, НА КОИТО СИ НАПРАВИЛ НЕЩО ЛОШО. ЩЕ ИЗБЕРЕ ЛИЦЕТО, НА КОЕТО ЩЕ ВЪЗЛОЖИ ТАЗИ ЗАДАЧА, ИЛИ ЩЕ ГО УБЕДИ, ПОДГОТВЯЙКИ ФИКТИВНА ИГРА, И КОЕТО СПОРЕД ИНДИВИДУАЛНАТА ХАРАКТЕРИСТИКА, СЪДЪРЖАЩА СЕ В ПАМЕТТА НА ЦЕНТРОВЕТЕ ЗА ПСИХИЧЕСКО ЗДРАВЕ, ЩЕ Е НАЙ-ПОДАТЛИВО ЗА НАСИЛСТВЕНО ДЕЙСТВИЕ.

С рязко движение Командора натисна копчето, за да задържи прожекцията. Гласът му затрепера:

— В нашия случай откъде играта може да почерпи данни за потенциалния убиец? Как да проверим отношенията между хората?

Хюъл погледна мрачно екрана, а след това Калпърн. Не беше трудно да се разчете изразът на лицето му. Не искаше да споделя това, което знае.

— Виж, Алън. Казах ти, че всички конфликтни реакции са под наблюдението на Системата. За да може да ги тълкува, Паметта разполага едва ли не с всички симулирани варианти, както и с практически неограничен логичен апарат. За да прави сравнения, трябва да използва индивидуалните характеристики, в които са кодирани пълните портрети на всеки от нас. За това на корабите знаят само кибернетиците. От функционална гледна точка. За всеки полет, който трае повече от три месеца, в Паметта се внасят психометричните и психоаналитичните данни за всеки участник в полета.

— Това означава, че играта, като използва тези данни, може да избира произволно и без ограничения. Може да избере едного от нас.

— Теоретично, да... може би, да, защото данните са в Автономната памет. А до нея никой от вътрешността на космолета няма достъп. Движението на информацията е само в една посока — „КЪМ“ и никога „ОТ“.

Хюъл сви рамене. Калпърн натисна копчето, за да продължи четенето.

ТАКА ЧЕ ОЧАКВАЙ УДАР ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ. ИГРАТА ПРИТЕЖАВА НЯКОЛКО АЛТЕРНАТИВНИ ВАРИАНТА. ТЕ СА:

* ВЪВЛИЧАНЕ В ИГРАТА НА ХОРА С ТЯХНО СЪГЛАСИЕ

* ВЪВЛИЧАНЕ В ИГРАТА НА ТРЕТИ ЛИЦА БЕЗ СЪЗНАТЕЛНОТО ИМ УЧАСТИЕ И БЕЗ ДА Е ЗАСТРАШЕН ЖИВОТЪТ ИМ

* ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ИГРАТА СЛЕД ИЗТИЧАНЕТО НА ЕДИН ЧАС, АКО ДЕЙСТВИЕТО ГО НАЛАГА. МИСЛИМ ТУК ЗА ЛИКВИДИРАНЕТО НА ЛИЦАТА, КОИТО ПРЕЗ ПЪРВИЯ ЧАС ИЗРАЗЯТ ЖЕЛЕНИЕ ДА УЧАСТВУВАТ В НЕЯ, А ВЪЗНАМЕРЯВАТ ДА ПОМОГНАТ, ДА ПОПРЕЧАТ И ПО-СПЕЦИАЛНО ДА СЕ ПРЕВЪРНАТ В ЗАПЛАХА ЗА ПЛАТЕНИЯ ЧОВЕК

* ИЗПОЛЗУВАНЕ НА ПРОТИВОИГРА, КОЯТО МОЖЕШ ДА КУПИШ ОТ НАШАТА ФИРМА. ЗА СЪЖАЛЕНИЕ УВАЖАЕМИ КЛИЕНТЕ, НА ДЕСЕТОКРАТНА ЦЕНА, ЧРЕЗ ПОРЪЧКА ПО ПАРОЛАТА, ПО КОЯТО СИ ПОЛУЧИ ТАЗИ КАСЕТА. ИЗБРОЕНИТЕ ПО-ГОРЕ ВАРИАНТИ МОЖЕШ ДА ПУСНЕШ В ДЕЙСТВИЕ САМО КАТО ИЗРАЗИШ ЖЕЛЕНИЕТО СИ.

ИГРАТА НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ СПРЯНА.

ЗАПОМНИ! ТВОЯТ СВЯТ СА ТВОИТЕ ВРАГОВЕ. САМО 3 ОТ ТЯХ СИ СТРУВА ДА ЖИВЕЕШ! „HEINE SOMTRONIC“ ЩЕ НАПРАВИ ТАКА, ЧЕ ДА ИЗПИТАШ УДОВЛЕТВОРЕНИЕ, ЧЕ ГИ ПРИТЕЖАВАШ. „Н-С“ ЩЕ НАПРАВИ ТАКА, ЧЕ БЛАГОДАРЕНИЕ НА НАС ДА ПОЧУВСТВУВАШ ВКУСА НА ЖИВОТА. МОЖЕ БИ ЗА ПРЪВ ПЪТ И ПОСЛЕДЕН! ДОРИ ШЕРЛОК ХОЛМС БИ БИЛ ЩАСТЛИВ ДА ПРЕМЕРИ СИЛИ С ИГРАТА „ПЛАТЕНИЯТ ЧОВЕК“. ПОМНИ! „Н-С“ ТРЕПЕРИ ЗАЕДНО С ТЕБ!

Двамата се спогледаха.

— Добре ли прегледа стаите? — запита Хюъл.

— Ако съществува, къде е, макар... — Командора нервно потърка небръснатото си лице. — Трябва да се провери още веднъж.

— Чакай. — Хюъл се обърна към пулта и зададе въпроса: „Програмата «Платеният човек» реализира ли алтернативата?“

Отговорът беше:

ПРОГРАМАТА ПЛАТЕНИЯТ ЧОВЕК — ЛИПСВАТ ДАННИ. УТОЧНЕТЕ ВЪПРОСА.

„Изминал ли е плюс един от започването на играта «Платеният човек»?“

НЕ. ВРЕМЕ 47 МИНУТИ 30 СЕКУНДИ

Разбраха се с поглед. Това беше вече нещо, въпреки че тази „празнота“ в знанието на машината беше изненадваща. Хюъл се приближи към вратата.

— Ще отида да проверя при Картини, а ти вземи под наблюдение всички коридори.

— Самсън, един момент. А ако има алтернатива? — Калпърн се изправи и погледна подозрително Кибернетика. Нямаше предвид този въпрос. Хюъл искаше да отиде в кабината на Каргини. Това приличаше на ответна реакция, но... Кибернетика отгатна мисълта на Командора. По лицето му премина нервна тръпка. Малко пребледня.

— Алън, не се занасяй. Така няма смисъл. Доверихме се един на друг. Аз също мога да помисля, че си ти. Има още седем души. Или осем... — изсмя се късо и сухо. Поклати глава и стана сериозен. — Макар че чувствавам, че е някой от нас.

Този път Командора почувствува как по лицето му се разлива червенина. Като първа реакция искаше да отиде той вместо Кибернетика, но веднага отхвърли тази мисъл. Тук позицията му изглеждаше по-силна.

— Върви. Ще регистрирам целия кораб — каза тихо той. Погледна към часовника. — Не само близките единадесет минути са за алтернативата.

Бръкна в джоба си и извади магнитните ключове от кабината на Каргини и от своята. Хвърли ги един след друг на Хюъл.

— Ако има алтернатива, бягай в моята кабина. В шкафа си имам щик... — поколеба се и се усмихна неуверено. Искайки да се извини, добави — Това е наследствен спомен от деветнадесети век. Винаги го вземам със себе си.

Хюъл отвори вратата и направи с ръка жест, сякаш искаше да каже, че нищо не се е случило. Калпърн имаше чувство, че вратата ще се затваря зад Кибернетика безкрайно. Когато профилните ѝ ръбове се докоснаха до ключалката на херметичните листове, светкавично включи камерите за наблюдение на вътрешността на кораба. Следеше как Хюъл, пристъпвайки с бавни крачки, се отдалечава от оперативната зала. „Защо толкова бавно?“ — помисли Калпърн. Часовникът сочеше десет минути до края на играта. Приглуши централното осветление, за да вижда по-добре. Стотиците светлинни клавиатури грееха с вечната светлина на ядреното си хранване, като че ли със спокойствието си се надсмиваха над опънатите нерви на човека. Командора плъзна поглед по тях, задържа го на празното кресло в средата на залата и го пренесе на големия екран, покрит със звезди, свързани с траектории и с колони от цифри. Малък триъгълник с лилав цвят се беше разположил върху светлозелените линии. Това беше Корабът. Зад себе си беше оставил път, широк два пръста. Пред него се простираше прегънатата дъга на минаващата през цялата ширина на панорамния екран траектория. Метри безмерно и абсолютно Нищо. Път, от който не можеше да се отклони. Командора затвори очи. За миг му се стори, че всичко е сън. Абсурден и кошмарен сън. В този сън имаше убиец, другар в живота, подхвърлил на Каргини касетата, за да отвлече вниманието от себе си. Убиец, който не беше се поколебал да се промъкне чрез квалификация на Земята до Експедицията, не беше се поколебал да посвети остатъка от живота си на отмъщение за някакви земни въпроси. Мъж? Жена? Отвори очи.

„Не, не така. Убиецът е използвал някакво стечение на обстоятелствата. Може би убиец е била касетата? Но това означава

случайност, попадение... Макар че колко престъпления са станали поради случайно стекли се обстоятелства.“

Числата на часовниковия циферблат сочеха, че до края на играта остават осем минути. Калпърн потисна проклятието в себе си. Прехвърли образа от кабината на Каргини на големия екран, ликвидирайки звездите. В такава големина пространственият образ на кабината беше толкова реален, сякаш се намираще в нея. Гледаше как секундите отминават и усещаше сърцето си да бие все по-силно. Мислеше напрегнато за Хюъл и не виждаше друга възможност. Анализираше различните вероятности и пак се връщаше към извода, че само едрият, мускулест Кибернетик е имал възможност да подготви и проведе акцията. Само той познаваше целия компютърен Мозък на Космолета. Познаваше касетите от този тип. Беше единственият човек, чийто пулс не може да определи. А дори и да беше могъл, Хюъл имаше алиби. Същото като на Калпърн. Продължи мислено нататък. Кого би могъл да повика в Оперативната зала, след като намери командира. Съгласно инструкцията след Каргини само него. Още седем минути. Хюъл продължаваше да върви. До кабината на Каргини имаше да измине още половин ниво от пръстеновидния коридор. Погледна към блокираните монитори за наблюдение на кабините. Хората спяха спокойно. Това още повече затвърди подозрението му. „Най-последно“ — въздъхна мислено. Вратата на кабината се отвори и Хюъл влезе. Без да се бави нито миг, отиде до леглото и започна да го разхвърля. Хвърляше всичко на пода. Разкъса на две възглавниците от финия материал и изсипа съдържанието им. Чаршафът беше притиснат по ръбовете на матрака с листове. Отгърна краищата им и с трясък го откъсна от гнездата му. Дъното на леглото беше празно! Отвори шкафовете и измъкна с грохот всичко от тях. Лицето му беше застинало, а очите замъглени. Калпърн едва сега разбра, че думите му са го засегнали по-силно, отколкото допускаше. Ударил е в целта! „Какво търси там? Започва да се лута“ — помисли Калпърн, а изрече високо и ясно:

— Самсън!

Хюъл се обърна към камерата над вратата.

— Самсън — повтори Командора. — Всичко е срещу теб.

Хюъл дишаше повърхностно и често.

— Защо?

Това вече беше игра на тъмно. Часовникът сочеше три минути. Време, колкото да провокира Хюъл и да напипа следа. Сложи пръст върху блокадата на вратата към кабината на Каргини и продължи:

— Къде е оръжието?

Реакцията на Хюъл го изненада напълно. Кибернетика спокойно се наведе и вдигна малък бележник със зелени корици. Започна да го разлиства, без да каже дума. Две минути. Изведнъж Калпърн почувствува как го залива вълна на безсилие. Хюъл се държеше толкова естествено, че Командора не беше в състояние да изтълкува ефекта от своя въпрос.

Внезапно екраните трепнаха и на един от тях се появи текст. Калпърн го проследи с поглед:

ИГРАЕШ ПРЕКРАСНО. ПОНЕЖЕ СИТУАЦИЯТА Е
НЕРЕШЕНА, ИГРАТА ТИ ДАВА ПРАВО НА ИЗБОР.
БЛАГОДАРЕНИЕ НА НЕЯ МОЖЕШ ДА ПОЛУЧИШ
ОТГОВОР НА ИЗМЪЧВАЩАТА ТЕ НЕСИГУРНОСТ. ПО
ТОЗИ НАЧИН ОБАЧЕ ОТКРИВАШ НОВ РУНД. ТВОЕТО
ОТКРИТИЕ ИЛИ ОТКРИТИЕТО НА ДРУГО ЛИЦЕ
МОЖЕ ДА ЗАСТРАШИ УБИЕЦА ИЛИ ИГРАТА. АКО СЕ
РЕШИШ, ИЗБЕРИ АЛТЕРНАТИВАТА. ИМАШ
ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ. „HEINE-COMTRONIC“ Е СТЕБ.

Потърка очи. Взираше се в монитора. Хюъл гледаше Калпърн. „Сигурно има начин да ме наблюдава“ — помисли Командора. След това събитията се развиха с шеметна скорост и почти извън контрола му. Хюъл направи рязко движение към вратата. Ръката на Командора сама натисна блокадата. Хюъл натисна вратата на кабината и извика:

— Алън, отвори!

Не се поколеба. Натрупаното напрежение намери изход:

— Продължавам играта — каза той високо.

Другият трябва да беше го чул, защото преbledня още повече. Образът на екрана се промени. Новият текст заяви:

„Н-С“ СЕ РАДВА, ЧЕ НАМЕРИ В ТЕБ ИСТИНСКИ ПРИВЪРЖЕНИК НА ИГРАТА. НА ЗЕМЯТА ТОВА НЕ Е ЧЕСТО ЯВЛЕНИЕ. ОТ ТОЗИ МОМЕНТ ЗА НАГРАДА ТВОИТЕ ШАНСОВЕ СЕ ПРОМЕНЯТ. УБИЕЦЪТ ВЕЧЕ НЕ Е ПОД ЗАЩИТАТА НА ИГРАТА. МОЖЕШ ДА ГО УБИЕШ. АКО ИМАШ С КАКВО И АКО УСПЕЕШ. ВРЕМЕТО НА ИГРАТА Е ОГРАНИЧЕНО. „Н-С“ ТИ ЖЕЛАЕ УСПЕХ.

— Алън, полудял ли си — процеди през зъби Хюъл. Калпърн почувствува задоволство от обрата на събитията.

— Не, чувствавам се само длъжен да изясня въпроса.

— Алън... — Хюъл понижи гласа си и помълча един миг, явно размишлявайки. Гледаше пред себе си, обърнат към камерата. Накрая бавно и ясно изрече:

— Аз знам кой е убиецът.

Стана толкова тихо, че се чуваше мъркането на пултовете и дишането на двамата души в двата края на кабела.

— Така си и знаех — отвърна тихо Калпърн. — Кой?

Кибернетика не отговори, а Командора с крайчеца на окото си забеляза, че наблюдението към кабините изгасна. Изумен обърна глава. Мониторите бяха залети от зелено-черна трептяща прожекция на опаковката на касетата. Натисна копчето. Мониторите не реагираха. Почувствува как се изпотпява. Вдигна поглед към Хюъл, след това отново към мониторите, като че ли все още не вярваше на това, което вижда. Изтри челото си с ръка. Беше мокра. Хюъл продължаваше да мълчи, не беше забелязал промяната в държанието на Командора.

— Какво има? — попита той.

— Липсва наблюдението на кабините. — Калпърн почувствува дращене в гърлото. Както в кабината на Каргини, само че по-силно.

— Провери блокадите на вратите — каза Хюъл. Калпърн прокара пръсти по клавиатурата.

— Липсват данни — прочете той на глас.

— Алън — процеди през зъби Кибернетика, присвивайки от гняв очи, — отворил си Автономната система. Играта е вече там. Няма да ти го простя.

Калпърн напълно загуби кураж.

— Разбери, Самсън, не очаквах...

— Слушай — сега Кибернетика поема инициативата. — Системата може да се изключи само като се пресече подаването на енергия към обитаемата част. Изключвателят се намира зад кварцовата плоча над седемдесет и четвърта секция от стабилизатора на мощността, в лявата горна част. Виждаш ли го?

— Да. Но не знаех, че е за това...

— Така трябваше. Ако се наложи, опитай се да го счупиш, макар че не вярвам да успееш. Мога да го отворя само аз, но от Оперативната зала, което при това положение е невъзможно. Ако не успееш, съществува последна, но опасна възможност — чрез така наречения удар за касиране на Автономната памет. Това ще предизвика пълна енергетична блокада на батериите. След изтичането на 48 часа, за които трябва да стигне сгъстеният въздух, автоматите ще ни отворят отвън. След това ще може да се възстанови функционирането на системата за обитаемата част. Ще осъществиш удара, като натиснеш копчета Т 706 и Н на четиринадесета секция и включиш червения бутон с надпис „пълна регулация на постсинхронния канал“. Запомни!

— Казваше, че Автономната система не може да се изключва — учуди се Калпърн.

— Различни работи съм казвал, но сега не ни е до това. Човек е длъжен да може повече от машината. Това е принцип на кибернетиките от експедициите. Но помни! Само при крайна необходимост.

— Не разбирам, при каква... — започна Командора, но гласът му секна. Угасна нов монитор. Наблюдението на коридора в седмо ниво до кабините. Не разбра веднага какво значи това. Едва когато угасна и следващият, който обхващаше съседната част на коридора, стана ясно.

— Самсън — каза той с чужд глас, — той върви по коридора.

Реакцията на Хюъл беше хладна:

— Виждаш ли го?

— Не. Гасне наблюдението.

Този път гласът на Хюъл потрепера:

— Пусни ме.

Командорът посегна към клавиатурата.

— Не реагира — констатира той.

Хюъл скри бавно бележника в джоба на гърдите си и дръпна ципа.

Изправи се пред вратата.

— Иди до шестнадесета секция — заповяда той. Калпърн се подчини веднага.

— Там ли си?

— Да.

— Зеленото копче три пъти.

— Да, три пъти.

— Сега едно след друго на кодатора: седем, четири, три, нула, нула, пет.

— Готово.

— Какво има на монитора?

— Жълта стрелка, обърната нагоре, и числото тридесет и едно.

— Това е каналът на управлението. Натисни клавиша с надпис „индукция“.

— Да.

— Къде е той? — прекъсна го Хюъл.

— На четвърто... момент... връща се.

— Върни се на предишното място и отвори вратата.

Цепката между плочите трепна и двете половини на вратата безшумно се разделиха.

— Не те виждам в монитора — каза Кибернетика — имам образ на касетата в зелено-черно.

— Връща се към теб. Вземи ножа от моята кабина — Калпърн натисна няколко клавиша, — отворена е. След това се опитай да дойдеш тук.

— Добре, води ме със звук. Ако загубиш връзка, прави каквото сметнеш за необходимо.

Хюъл излезе от кабината и пробяга няколко крачки.

Калпърн промени образа, за да вижда вътрешността на своята кабина в момента, когато Кибернетика влезе в нея.

— Левия шкаф — каза Калпърн. Когато в ръцете на Хюъл блесна гладката стомана, извика:

— Той тича! Бързай!

Беше вече късно. До Оперативната зала трябваше да се мине по околния коридор. Наблюдението над него изчезна, за да се появи на

десетки монитори познатата вече картина.

— Няма да успееш! Пресече ти пътя! — викът на Калпърн догони Кибернетика в чупката на коридора. Хюъл спря, опирайки се с ръце в стената. Дишайки тежко, побягна в обратна посока. Калпърн виждаше на все по-малко монитори бягащата фигура на Хюъл. Шест монитора зад него наблюдението гаснеше. Преследвачът беше бърз. Разстоянието се скъсяваше пред очите му така, като че ли не се подчиняваше на физическите закони. Хюъл влезе през вратата, с която свършваше нивото, Калпърн я затвори и я блокира. Кибернетика продължаваше да тича напред. Когато от затворената врата го делиха само няколко екрана, наблюдението над шлюза угасна.

— Пребори се с вратата — викът на Командора се разнесе из коридорите на Кораба. Искаше да довърши, но на екрана се появи текст:

„Н-С“ СЕ НАДЯВА, ЧЕ СЕ ЗАБАВЛЯВАШ ДОБРЕ.
СЛЕД БЕГЛЕЦА ИДВА ТВОЙ РЕД. ИГРАТА ТИ Е ДАЛА
ПОСЛЕДНА ВЪЗМОЖНОСТ ЗА НАМЕСА ЧРЕЗ
ЗАБАВЯНЕ НА ПРЕСЛЕДВАНЕТО. ПРОГРАМАТА Е
ЗАПАЗИЛА АВТОНОМНАТА ПАМЕТ ОТ ТВОЯТА
ИНТЕРВЕНЦИЯ. „Н-С“ ТИ ПОЖЕЛАВА НОВИ
ЕМОЦИИ.

Калпърн изтича до четиринадесета секция и изпълни поръчката на Хюъл. На малкия монитор се появиха думите:

АВТОНОМНАТА ПАМЕТ Е ОТКЪСНАТА

В безсилна ярост удари с юмрук по кварцовото стъкло.

— Системата се защити от моята намеса! — извика той.

Хюъл спря.

— Това е добре — отзова се той, — Сега тичай в своята кабина и постави касетата в нейното четящо устройство! Това системата няма да приеме! Вратата е отворена, заклиних я с ножа!

Поредните образи на коридора започнаха да изчезват с такова темпо, като че ли преследвачът имаше крила. „Най-добрият професионалист“ — си спомни Калпърн откъс от инструкцията и натисна командата за отварянето на вратата, като се молеше да задействува. Вратата трепна и се разтвори. „Все пак Играта позволи и това“ — помисли той. Скочи към четящото устройство и натисна механизма за изхвърляне на касетата. Не мръдна, а на монитора се появи надпис:

ПОВРЕДА В МЕХАНИЗМА ЗА ИЗХВЪРЛЯНЕ НА КАСЕТАТА

— А, така ли. Ти-и-и-и... изхърка той. Поколеба се за миг и бръкна в джоба си. Извади куршума. Беше достатъчно дълъг. Вмъкна го между касетата и белите челюсти на мини-гнездата. Огънаха се меко. Натискаше с всички сили. Пръстите му побеляха като тебешир. Стисна зъби и усещайки как се чупят ноктите му, забеляза, че Хюъл дотича до края на коридора и се обърна с гръб към стената. Изкрещя от болка и в този момент гнездата изхвъркнаха. Драскайки с начупените си нокти по пулта, грабна касетата и хукна към вратата. Изпусна плячката си и лентата се размота по дължината на коридора. Свил глава в своя бяг, почувствува почти осезателно как изтичат безценните частици от секундата. Тичането по коридорите приличаше на полета на снаряд. Блъскаше с ръце стените, променяйки посоката при завоите. В кабината си нахълта, като удари болезнено рамото си в стърчащия от вратата нож. Влезе във второто помещение. Отдалеч го настигна приглушеният от разстоянието, но страшен вик на Хюъл. Едва ли не заби касетата в четящото устройство... и в този момент всичко угасна. Осветлението, контролните светлини на минипулта, стайният монитор. През целия Кораб преминаваше тръпка. Спираха всички уредби, въртящите се течности с хидравличен удар носеха трептенията през стени и подове. Затихваха много бавно. Чувствуваше болки в ръцете и краката. Рамото му беше изтръпнало. Ужасно горяха пръстите на ръцете му. Едва-едва, пипнешком стигна до шкафчето и извади оттам джобно компютърче. Изчука осмици и запълни с тях всички прозорчета. Насочи екранчето към стаята. Освети пода на два метра.

Излезе на коридора. Дълго стоя, като се опитваше да дойде на себе си. След това тръгна. В тази тъмнина неочаквано почувствува Пространството. Вездесъщият Космос, в който бяха пробили извънматериална дупка, за да достигнат далечната звездна система. Космосът беше зад тънките стени, съвсем редом. Никакви енергетични полета не предпазват от него, експедицията бе съвсем беззащитна. Калпърн минаваше край мълчаливите, черни като космическия вакуум отвори на отклоненията, на отворените врати. Времето течеше със забавено темпо. Когато стигна до края, видя в лъча на зеленикавата светлина неподвижна фигура на пода. Доближи се. Беше Хюъл. Застана неподвижно, усещайки как престава да диша, а времето спира съвсем.

Полека, като на забавен филм Хюъл повдигна глава и погледна нагоре.

— Успя, Алън — каза той и лицето му се изкриви от гримаса на усмивка.

— Къде е той — запита шепнешком Калпърн.

— Не зная, като че ли е изчезнал, защото не го чух да се отдалечава — също шепнешком отговори Кибернетика.

— Какво говориш? — Калпърн за момент помисли, че Хюъл е полудял.

— Много просто. Жив човек би ли прекъснал задачата си в такъв момент?

Командора се свлече по стената на пода, стискайки зъби от болка.

— В кабината на Каргини каза, че знаеш кой е.

Хюъл отново се засмя нервно и сухо.

— Това беше блъф. Казах го, след като прочетох бележките на Каргини. Играта не е могла да регистрира записките. И програмата започна да действа като при заплаха — чрез демаскиране. Машината не знае какво е блъф... глупавата машина не знае... какво... е... блъф.

— А видя ли го?

— С една секунда избърза да изключиш осветлението — процеди Хюъл.

Двамата мълчаха.

— Това можеше да се избегне и да се намери убиецът — каза с яд Калпърн, но в гласа му липсваше увереност.

— Да? А защо продължи Играта?

Гледаха се един момент в зеления полумрак.

— Може наистина да е някой от екипажа — каза Кибернетика, — а може да не е... Паметта е гладка като моя мозък, Командоре. Ще имаме какво да правим през близките години. Как ще се справим сега със съзнанието... — не довърши. Изведнаж си даде сметка, че имат пред себе си двадесет години.

— Какво има там? — попита Калпърн, посочвайки с глава бележника на Каргини. Хюъл му го подаде. В светлината на компютърчето отвори със здравата си ръка последната страница и прочете: „Сряда. От един месец се изкушавам да изпробвам тази касета. Продавачът ме уверяваше, че това е най-новият шлагер на пазара. Обичам игрите на «Heine-comtronic». Приличат малко на старовремски наркотик. Че съм я притежавал, ще научат едва след като се върнем, но тогава такава дреболия няма да има значение. Една малка частица от далечната Земя. Днес преминахме втора надпространствена. Траекторията — контролирана на база време. Екипажът е в нормите.“ Отстрани бележника и изключи компютърчето. Вслушваха се в далечните засилващи се гласове на изненаданите и викащи се един друг хора. Опитваха се да преброят тези гласове. Но когато някой извика Каргини, престанаха.

— Всички врати към кабините бяха отворени — каза Калпърн.

— Да, всички бяха отворени — повтори като ехо Хюъл.

Скоро малката шепичка хора търсеха Командора и Кибернетика.

А в това време земният кораб започваше своето голямо пътуване към звездите.

Публикувано в списание „Наука и техника“, броеве 32,33,34/1984

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.